

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-106/09 adp Gauselmann GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Archer Maclean, wniesione w dniu 16 listopada 2010 r. przez adp Gauselmann GmbH

(Sprawa C-532/10 P)

(2011/C 38/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: adp Gauselmann GmbH (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Archer Maclean

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-106/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 12 stycznia 2009 r. przez Pierwszą Izbę Odwoławczą OHIM lub, ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej;
- obciążenie strony przeciwnej poniesionymi w obu instancjach kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że wyrok Sądu nie jest zgodny z orzecznictwem odnoszącym się do wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾. Twierdzenia wnoszącej odwołanie opierają się na następujących argumentach.

- Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd — dochodząc do wniosku, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do będącego podstawą sprzeciwu znaku towarowego „MERKUR” — błędnie nadał słowom „Archer Macleans’s”, których przedstawienie posiada wyraźnie drugorzędne i marginalne znaczenie w całości

zgłoszonego znaku towarowego i sprawia, że stają się prawie nieczytelne, taką samą wartość odróżniającą jak słowo „MERCURY”, które jest odróżniającym i dominującym elementem tego znaku.

- Wnosząca odwołanie utrzymuje, że w swoim wyroku Sąd dokonał błędnej oceny obu znaków towarowych, ponieważ słowo „MERCURY”, które jest odróżniającym i dominującym elementem zgłoszonego znaku towarowego, nie tylko posiada żadnego znaczenia w języku rynku właściwego, to jest w Niemczech, lecz również jest bardzo podobne z fonetycznego i wizualnego punktu widzenia do będącego podstawą sprzeciwu znaku towarowego „MERKUR”.
- Wreszcie wnosząca odwołanie utrzymuje, iż Sąd błędnie uznał, że minimalne różnice między słowem „MERCURY”, które jest odróżniającym i dominującym elementem zgłoszonego znaku towarowego, a słowem „MERKUR”, które stanowi symbol będącego podstawą sprzeciwu znaku towarowego, są wystarczające, aby uniemożliwić wprowadzenie odbiorców w błąd w przypadku tych dwóch znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2010 r. w sprawie T-135/08 Schniga przeciwko CPVO — Elaris i Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer), wniesione w dniu 17 grudnia 2010 r. przez Brookfield New Zealand Ltd, Elaris SNC

(Sprawa C-534/10 P)

(2011/C 38/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Brookfield New Zealand Ltd, Elaris SNC (przedstawiciel: M. Eller, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin, Schniga GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania bądź ewentualnie wyrokiem ostatecznym oddalenie skargi strony skarżącej Schniga GmbH i w rezultacie potwierdzenie decyzji Izby Odwoławczej CPVO z dnia 21 listopada 2007 r. w sprawach A-003/2007 i A-004/2007;
- zasądzenie zwrotu kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku na następujących podstawach:

I. Niedopuszczalność trzeciego zarzutu wysuniętego przez stronę skarżącą Schniga GmbH. Niezgodne z prawem ponowne rozpatrzenie okoliczności faktycznych poddanych ocenie Izby Odwoławczej. Naruszenie art. 73 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

— Trzeci zarzut wysunięty przez stronę skarżącą Schniga GmbH na poparcie jej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej i uwzględniony w zaskarżonym wyroku powinien zostać uznany za niedopuszczalny, gdyż wymagał on ponownego rozpatrzenia okoliczności faktycznych, na co nie zezwala przepis art. 73 ust. 2 rozporządzenia.

— Sąd naruszył art. 73 ust. 2 rozporządzenia poprzez niezgodne z prawem ponowne rozpatrzenie ustaleń faktycznych Izby Odwoławczej dotyczących rzeczywistej treści żądania w indywidualnej sprawie w rozumieniu art. 55 ust. 4 rozporządzenia i rozumienia ich przez stronę skarżącą.

II. Naruszenie art. 55 ust. 4 w związku z art. 61 ust. 1 lit. b) i art. 80 rozporządzenia nr 2100/94 (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

— Sąd stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie, że art. 55 ust. 4 rozporządzenia przyznaje Urzędowi uprawnienie do kierowania żądań w indywidualnych sprawach, których naruszenie powoduje odrzucenie wniosku na podstawie art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, nie tylko w odniesieniu do jakości materiału, który ma zostać przedstawiony w pewnym terminie, ale także w odniesieniu do dokumentacji poświadczającej tę jakość.

— Sąd stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie, że art. 55 ust. 4 rozporządzenia przyznaje Urzędowi uprawnienie do dzielenia żądań w indywidualnych

sprawach na dwa autonomiczne i niezależne żądania, jedno dotyczące samego materiału i jedno dotyczące dokumentacji poświadczającej jakość, których naruszenie powoduje odrzucenie wniosku na podstawie art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

— Sąd stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie, że art. 55 ust. 4 w związku z art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia przyznaje Urzędowi uprawnienie do zezwalania na ponowne dostarczenie materiału, w sytuacji gdy uprzednio wyznaczony termin na dostarczenie materiału pewnej jakości już upłynął, tylko ponieważ termin na przesłanie dokumentacji poświadczającej jakość takiego materiału jeszcze nie upłynął.

— Sąd stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie, że art. 55 ust. 4 w związku z art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia przyznaje Urzędowi uprawnienie do zezwalania na ponowne dostarczenie materiału wolnego od wirusów, gdy termin na dostarczenie wspomnianego materiału upłynął i gdy było już zupełnie jasne, że wspomniany materiał nie jest wolny od wirusów.

— Sąd ponadto stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie — przy uwzględnieniu, że dostarczony materiał był zakażony wirusem i z tego powodu świadectwo fitosanitarne dla tego materiału nie mogło zostać przesłane ani nigdy nie miało zostać przesłane — iż określenie „w możliwie najkrótszym czasie” w odniesieniu do wezwania do przesłania brakującego świadectwa fitosanitarnego dla dostarczonego już materiału nie może być interpretowane jako termin — a w każdym razie nie jako termin, który upłynął — w odniesieniu do żądania w indywidualnej sprawie w rozumieniu art. 55 ust. 4 prowadzący do odrzucenia wniosku na podstawie art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

— Sąd ponadto stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył) mylnie, że art. 55 ust. 4 rozporządzenia przyznaje Urzędowi pełny zakres uznania w przedmiocie upewnienia się bez dalszej kontroli hierarchicznej lub sądowej co do prawnej precyzji i jasności jego żądań w indywidualnych sprawach, których naruszenie powoduje odrzucenie wniosku na podstawie art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, i poza tym mylnie stwierdził (lub w sposób dorozumiany założył), że Urząd może przeprowadzić taką ocenę uznaniową: a) bez względu na to, czy wnioskodawca formalnie i terminowo zwrócił się o przywrócenie do stanu pierwotnego na podstawie art. 80 rozporządzenia, i b) bez wzięcia pod uwagę rzeczywistego zrozumienia przez wnioskodawcę takiego żądania lub jego dobrej bądź złej wiary odnośnie do interpretacji takiego żądania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 227, s. 1.